

Само још један круг за Ангелу

Са овим ликом у „Бранду”, остварењу редитеља Томаса Рота, наша Анђела Греговић номинована за највећу Аустријску филмску награду

Анђела Греговић у филму „Бранд”

Фото Петро Доменти

Још једном лепом вешћу завршава се ова успешна филмска година Анђеле Греговић. Аустријска филмска академија управо је објавила листу номинација за 2012. годину, на којој се нашло и име ове Београђанке која живи и ради у Бечу. Са још две глумице, у конкуренцији је за награду за главну женску улогу. Млада Анђела игра Ангелу у филму „Бранд” Томаса Рота, а међу тројицом номинованих колега такође је и њен знатно старији партнер Јозеф Бирбихлер, тумач насловног лика у овом филму. Лауреати Аустријске филмске награде, како се званично зове овај мали „оскар” из нашег некадашњег суседства, биће познати 27. јануара, на церемонији која ће се одржати у бечком Филмском граду.

Успех Анђеле Греговић је већи ако се зна да се ради о глумици-почетници, барем кад је реч

о оним највећим улогама. Она је, у ствари, са неких блиских уметничких подручја (музика, режија) доспела у свет глумаца. Њено главно радно место је предавач перформанса на Универзитету примењених уметности у Бечу, у који је дошла после студија у Београду и Италији.

„Моја глумачка искуства била су сасвим мала пре него што ћу добити улогу Ангеле неговатељице, за коју сам се морала месецима припремати, глумећи у болницама час запослену особу час пацијента. А у филмској причи ја негујем болесну жену писца Бранда, у коју ће се он заљубити, и та њихова афера покреће читав драмски вртлог у коме су и љубоморни муж, и полицијски комесар, и свештеник...”, укратко нам је „препричала” овај свој филм.

„Бранд” је, иначе, један од 25 играних и 13 документарних филмова који конкуришу за на-

граду о којој одлучује 200 чланова Аустријске филмске академије. За партнера Јозефа Бирбихлера, који игра Бранда, треба нагласити како је он данас један од највећих немачких позоришних и филмских глумаца, да је био партнер и Жилијет Бинош, да је играо у филму „Бела трака” (Златна палма, Златни глобус и још нека „злата” на европским фестивалима 2009) Михаела Ханекеа, у „Стакленом срцу” Вернера Херцога и многим другим вредним остварењима.

Чини нам се да је ово и прилика да подсетимо како је аустријска кинематографија просто процветала после 2000. године. У то се, делом, наша публика могла уверити на ревијама новог аустријског филма приказиваним у више градова Србије. Земља која је својевремено подарила Холивуду редитељска имена која су крупним словима уписана у његову историју – Ланг, Цинеман, Премингер, Вилдер, данас се може похвалити једном заиста запаженом европском продукцијом. У филмској индустрији те земље је око 7.000 запослених, а њен обрт у прошлој години износио је око 700 милиона евра.

Списак наслова који најбоље репрезентују ову кинематографију заиста је дугачак. Осим поменуте „Беле траке”, на врху тог списка свакако су и „Фалсификатори” Штефана Рузовицког („Оскар” за страни филм 2008.); поменутом Ханекеу „Златну палму” (2009) уручила је Изабел Ипер која је исту награду добила у Кану 2001. за улогу у његовом филму „Пијанисткиња” (по роману нобеловке Елфриде Јелинек), који је у свету видело око два и по милиона гледалаца. Лепе успехе у Кану и Венецији имао је и Урлих Зајдл, са филмовима „Увоз/извоз” (2007) и „Пасји дани” (2001), летос је Зајдл био звезда фестивала у Мотовуну (награда и ретроспектива), Карл Марковиц је освојио „Срце Сарајева” са филмом „Дисати”, Маркус Шлајнцер, у октобру, „Златна колица” у Загребу, са „Михаелом”, који је недавно приказан и на Фестивалу ауторског филма у Београду. Ово последње најсвежија је слика присуства новог аустријског филма у овом региону, што је за – капу доле.

А и разлог више да Анђели Греговић, и њеној Ангели, још чвршће држимо прсте – у јануару.

М. Шеховић